

Delir cu lună (glosă)

Vero

Cutreierând printre hârtoape,
Implor, cu lupii împreună:
Să vină nori, luna să-ngroape!
Să-mi piei din ochi, lună nebună!
Astrule orb, chemare tristă,
Lumina-ți de-mi strecori sub pleoape,
Am lac de lacrimi în batistă,
Departa-mi e ce-a fost aproape.

Mă cheamă... nu știu ce mă cheamă.
E dor, e vis, e nebunie?
În minte-mi intră fără teamă.
E-a lunii rază,-n agonie?
E o lumină surghiunită,
Prin neguri crâmpoțită-n șoapte,
Zdreanță de zi nelegiuită
Cutreierând printre hârtoape?

O simt ca pe un soi de tropot,
E blasfemie și sudalmă,
Și-not în sunete de clopot,
Și-apoi îmi plânge luna-n palmă.
Și-mi este sete, și mi-e foame,
Și parca-aș vrea să mușc din lună,
Rup carne din ideograme,
Implor, cu lupii împreună.

Dar nimeni nu mă înțelege,
Mi-e vorba urlet frânt în șapte,
Lumina mi-e fărădelege,
Iar negura-i un fel de lapte
Supt dintr-un sân de piatră seacă
Care m-apasă peste pleoape.
Și-apoi curg raze, mă atacă!
Să vină nori, luna să-ngroape!

Dar nori-s surzi, sau sunt cu lanțuri
Legați de chei de boltă-naltă.
Stau neclintiți, ring pentru danțuri
Ce strâng belele laolaltă,
Închipuind cadrilul vieții.
Și văd nestingherita lună
Lucind și-n faptul dimineții.

Să-mi piei din ochi, lună nebună!

Dar tot o văd, și-aud și vântul,
Și-o clipă cred că el mă cheamă
Când își tot şuieră cuvântul
Foșnind prin galbena grozamă.
Dar n-a fost el. Râde și pleacă.
Și-mi lasă vocea-ți de altistă
Sub soare-n amintiri să-mi zacă,
Astrule orb, chemare tristă.

E tristă, sau e nebunie,
Un balamuc de glasuri roșii,
Speranță-ntr-o șarlatanie,
Un borș în care mor cocoșii?
Nu știu și nici nu îmi mai pasă,
Căci iar vin nove la agape
Și-mi crește-n minte-o nebuloasă
Lumina-ți de-mi strecuri sub pleoape.

Ce-s pleoapele și la ce-s bune?
Când le cobor sub raze rele
Sub ele prind sclipiri nebune,
Și-n irisuri am dans de iele
Ce sparg culoarea cu piciorul.
Verdele, sub căprui, rezistă,
Dar tropăie-ndrăcit soborul,
Am lac de lacrimi în batistă.

Mi-e verde-acum lumina lunii,
Iar bezna vrea să se-nroșească.
Nu, nu mă-nchideți cu nebunii!
Rațiunea mea vrea să trăiască!
Da, am în ea un soi de tropot,
Și-l caut cu priviri mioape,
Și-apoi aleargă totu-n ropot...
Departa-mi e ce-a fost aproape.

Departa-mi e ce-a fost aproape.
Am lac de lacrimi în batistă,
Lumina-ți de-mi strecuri sub pleoape,
Astrule orb, chemare tristă.
Să-mi piei din ochi, lună nebună!
Să vină nori, luna să-ngroape!
Implor, cu lupii împreună,
Cutreierând printre hârtoape.